

Neznám tu krásu
a nechci ji znát.
Omámen, zamotán,
nebo snad otráven?
Ne, to nechci být
a nikdy nebudu.
Za tohle nemůžu děkovat svému osudu.

Pramen vlasů, motá se
mezi dětskými prstíky.
Odlesk slunce praští do modrých očí
a lesklé ohnivé proužky zklidňují tep.

Odchází. Kdo, kam?
A proč vlastně vzpomíná?
A stálé skoky. Nahoru – drc – dolů – drc – nahoru – drc!
Už máš dost? Ne?
Ano! Fontána vzteku už začíná se ozývat.